

Arhitekt dr. Vladimir Brezar

Rojen je bil v Kranju leta 1935. Maturiral leta 1953, nakar se je vpisal na Tehniško visoko šolo – oddelek za arhitekturo v Ljubljani. Tam je diplomiral leta 1959. Leta 1984 je doktoriral s temo »Kompozitna struktura ovojnih konstrukcij«. V letih 1963 – 64 je bil na strokovnem izpopolnjevanju v Birminghamu, VB.

Od leta 1959 do 1973 je bil asistent pri predmetu Stanovanjske zgradbe. Od 1973 do 1978 je bil docent, nato od 1978 do 1988 izredni profesor pri predmetih Arhitekturne konstrukcije II (kasneje Finalizacija in detajli) ter Stanovanjske zgradbe I. Od 1988 do upokojitve leta 2005 je bil redni profesor pri istih predmetih. V letih 1992 in 1993 je predaval predmet Stavbarstvo na Tehniški fakulteti Univerze v Mariboru.

V letih 1975 – 76 je bil predstojnik Oddelka za arhitekturo in 1984 – 85 dekan fakultete za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo v Ljubljani. 1995 – 96 je bil dekan samostojne Fakultete za arhitekturo.

Njegovo raziskovalno, strokovno in pedagoško delo je pokrivalo predvsem področji množične (socialne) gradnje stanovanj (s poučkom na funkciji in uporabnosti stanovanja) ter gradbene tehnologije

(prefabrikacija, finalizacija, detajli). Posebej se ukvarja tudi s sakralno arhitekturo. Goji skiciranje na terenu, po upokojitvi se ukvarja tudi s slikarstvom (razstave doma in v tujini).

Med njegovimi izvedenimi deli so stanovanjski objekti v soseskah v Ljubljani (Štepanjsko naselje, Fužine, Zupančičeva jama) in v Radovljici (Cankarjevo naselje), stanovanjsko poslovne zgradbe v Ljubljani (L1 - Tekstil, L2 – Kolodvor) ter cerkvi S. Jožefa v Ivančni gorici in Sv. Modesta v Kranju.

Med njegove pomembnejše publikacije štejejo *Kompozitna struktura ovojnih konstrukcij* (disertacija, UL, Ljubljana 1984), *Finalizacija in detajli* (FA, Ljubljana 1990), *Stavbarstvo* (Univerza v Mariboru, 1995) *My IAHS Sketchbook (Moja IAHS skicirka)* (IAHS, Istanbul 2012), *Traktat o detajlu* (FA, Ljubljana 2015).

Ljubljana, Tromostovje

Risba je njegov jezik. Riše, kar vidi okrog sebe, riše, kar si izmišlja, kar si predstavlja in kar naj bi šele bilo. Na poti skicira; namesto fotoaparata si vzame čas, opazuje, analizira in razume – ambient, objekte, prostore, krajino ali detajle. Pri tem je bistvena povezava med očesom možgani in roko. Za razliko od fotografije možgani samodejno izločijo nebitveno ali moteče (prometni znaki, ljudje, avtomobili...), ostane bistvo, izraženo v hitri, a včasih kaligrafski potezi.

Druge vrste risbe je načrt. Arhitekt je vzgojen ravno z namenom da zna predočiti stvari, ki jih še ni. Tu se delo ne konča le pri podobi bodočega objekta, ampak sledi tudi podrobno navodilo za njegovo realizacijo, z vsemi podrobnostmi in opisi. Ta »tehnični« del poklica je za laike sicer težje čitljiv, a sposobnost brati načrte je nujni pogoj za tehniške poklice in njihovo sodelovanje. Tudi tukaj je jezik risbe nepogrešljiv.

Tretje področje, na katerem avtor govori z risbo je posredovanje misli, idej in razlag na način, ki je podoben stripu ali ilustraciji. Na znanstvenih srečanjih svoje nastope redno podpre s projekcijo risanih, več ali manj konkretnih (čeprav tu in tam tudi bolj abstraktnih in shematskih) podob. Tudi te za razliko od fotografij ohranjajo samo bistveno.

vbrezar1@gmail.com